

ærede Trafikminister, om han ikke føler Trang til at fremsætte Forslag til Ændringer i Tantièmesystemet. Som det har vist sig at fungere i denne Sommer, kan det umuligt tilfredsstillende hans demokratiske Følelser. Det har nemlig vist sig at have den Virkning, hvad næppe nogen af dem, der i sin Tid stemte for Loven, havde tænkt sig, at den højeste Embedsmand ved Statsbanerne faar et Tillæg til sin Løn paa 45 pCt., medens de nederste paa Rangstigen — nej, de faa slet ingenting, men de næstnederste faa 6 pCt. Tantièmesystemet virker saaledes, at Tilskuddet til Lønnen ikke blot vokser med den, men den vokser ogsaa procentvis med Lønningens Højde. Jo større Løn, des højere Procent af Tantieme faa de vedkommende. Det burde i alt Fald være saaledes, at Procenten blev den samme; men snarere burde man, hvis man vil beholde Tantièmesystemet, lade Procenten falde opefter. I alt Fald bør man, som det ogsaa blev forudsagt fra en Side indenfor det Parti, jeg tilhører, være meget varsom ved dette Systems Gennemførelse. Der viser sig nemlig en voksende Tendens til en Sparsommelighed, der ikke er af det gode. Selvfølgelig er Sparsommelighed altid god, ikke mindst i de store Statsbedrifter, men der kan ogsaa findes et farligt Sparsommelighedssystem. Hvis man nemlig udøver Sparsommeligheden saaledes, at man søger et Aar eller to eller tre, f. Eks. i det nuværende Ministeriums Levetid — som maaske ikke bliver saa lang, efter hvad der synes at være den almindelige Mening mellem ærede Talere under denne Finanslovbehandling —, men altsaa søger i dette Ministeriums Levetid at oparbejde et stort Overskud, men paa en saadan Maade, at det gaar ud over det kommende Ministerium og Staten i den kommende Tid, er det en farlig Sparsommelighed. Det er en daarlig Økonomi, at en Fader udpiner Jorden, saaledes at han selv bliver en rig Mand, men Sønnen en fattig Mand. Vi skulle vogte os for, at der ikke ved Tantièmesystemets Gennemførelse sker noget lignende for Statens Vedkommende. De, der have rejst en Del i denne Sommer, ville ikke have kunnet undgaa at lægge Mærke til, at Materiellet forsømmes mere end tidligere. Det er ikke længere ualmindeligt, at man kommer ind i en Kupe, hvor snart det ene, snart det andet er i Uorden. Særlig naar man rejser i Jylland, bliver man ikke saa sjældent henvist til Kupeer og Jernbanemateriel, der burde udrangeres som forældet og ubruge-

ligt. Der blev i Gaar af det ærede Medlem for Nørresundby (J. Jensen) talt om „Københavneri“ i Jernbaneadministrationen. Jeg ynder ikke dette Udtryk, og jeg tror ogsaa, han har Uret, naar han kalder det Københavneri. Det, han sigtede til, giver jeg ham fuldkommen Ret i. Der udvises en alt for stor Centralisation indenfor Statsbaneadministrationen, en vis Favorisering maaske af de i Forvejen noget begunstigede Landsdele overfor de mindre begunstigede. Men jeg vil gerne betone, at vi Socialdemokrater og selvfølgelig ogsaa vi socialdemokratiske Rigsdagsmænd ønske paa ingen Maade noget Københavneri, vi ønske kun Ligestilling. Hvad vi bebrejder det Flertal, hvortil den ærede Taler fra i Gaar hører, er netop dets Københavneri, f. Eks. dette, at det ikke har villet ligestille København med det øvrige Land paa den kommunale Skattelovs Omraade. Der indtager København en Undtagelsesstilling; man vil ikke unde den samme Stilling som det øvrige Land. Det er det ærede Medlem og hans Ministerium, der have drevet Københavneri, Københavneri med K., kapitalistisk Københavneri, saa det forslaar noget. Vi Socialdemokrater ønske Ligestilling ogsaa med Hensyn til Statsbanernes Administration og ville gerne være med til at bede Ministeriet om at afhjælpe de overordentlig berettigede Klager, der lyde mange Steder, særlig i Jylland. Man siger for et gammelt Ord — det er for Resten ikke saa helt gammelt, det har faaet god Kurs i Jylland denne Sommer —, at i Fredericia mødes de gamle Præster og de gamle Jernbanevogne. Disse sidste komme fra Øerne og skulle til Jylland for at slide deres Alderdom der, de gamle Præster skulle over til Øerne for der at tilbringe en behagelig Alderdom. Der er noget i dette Ord om dette ejendommelige Stævne i Fredericia. Jeg haaber, at det i en ikke for fjern Fremtid maa komme til at høre til de forældede Ordsprog.

Den ærede Trafikminister maa vel have god Grund til baade ved et snarligt Forslag om en Reform af Tantièmesystemet og ved andre Forbedringer indenfor sin Ressort at erhverve sig en Smule Popularitet, at stive sig noget af. Han har jo ikke været saa overmaade heldig i denne Sommer, han har haft mange Sammenstød af meget forskellig Art og er kommen i højst forskellige Konflikter. Han er endogsaa kommen i Konflikt med selve dette Tings højtærede Formand sammen med